

OM.....

Efter Rudyard Kipling.
AV TERESIA EUREN.

Om du har kvar ditt vett, när alla andra ha tappat sitt — och skylla dig därför; tror på dig själv, när andra trivna, kländra, men ge dem rätt ändå så långt sig bör, om utan slapphet du kan tiden bida, förtälad, avstå från martyrens pris och hatad, lugn med blanka vapen strida och — ej se alltför god ut, alltför vis;

kan drömma — ej ge drömmen övertaget; kan tänka skarpt, men handla ännu mer; om mitt i segern eller nederlaget du oförvillad biddas bländverk ser; om lömskt din levnads sanning man förvänder och bryter det verk, du gav din själ, och du med nöda don i trötta händer tar verket upp på nytt i ve och väl;

om du kan våga allt vad du har vunnit och mista allting på ett enda kast och, fast din hårda mödas lön förvunnit, se sorglös ut, som om dig intet brast; om du kan björta, hjärna, nerven tvinga att tjäna dig fast deras tjänst är slut, till liv och handling döda krafter bringa med viljan blott, som säger stolt: håll ut!

Om massen aldrig kan din dygd bedära, om du bland furstar ej ditt stånd har mist, om varken ovän eller vän kan sära och ingen räknar på dig alltför visat; om du kan hålla i dess flykt minuten och fylla den med evighetsens län — all livets fullhet i din själ blev gjuten och du kan kalla dig en man, min son!

EN DEMOKRATI I TILLKOMST.

AV THEODORE SCHROEDER.

(Översättning från engelskan. — Ur "The Truth Seeker").

En återblick på samhällets och statens utveckling visar ett allmänt framåtskridande, i riktning mot en mera grundlig demokratisering av mänskliga institutioner.

När våra personliga inträsen ses eller kännas vara i konflikt med det enhetsintresset, varar vi utgående endast en liten del, då hava vi följande för att hämta oss från den "farliga tendensen" hos demokratiserande protester, samt hos upplysningen. Under sådana förhållanden är vi fulla för att bevisligen förmåga hos folket, så som en helhet betraktad, att på ett intelligenter sätt ha något att göra med oss, vilka äro, eller önska bli, för mänstagarne av sanktionerad orättighet, av fromma privilegier, eller ekonomiska och politiska förträden. Under olika benämningar och förändringar, besträffa därför uppröriskt tal och hädelse i samma utveckling, som de vilka ålaga offentlig befogethet från en offentlig tjänstställning, också fruktad demokrati. När det dominerande motivet är tjänstställning och mer demokrati, frukta vi ej förlusten av politisk eller annan makt över andra, och därför önska vi ej längre censur. Av samma skäl är offentlig godkänd upplysning vanligen sammanlängad med det, som tenderar att bibehålla speciella privilegier enligt den samtida fasonen. De som icke åtnjuta några särskilda förmåner och ha det mindre gynnsamt ställt, måste därför ej tillåtas att formulera sina egna klagomål på ett eget sätt, eller försöka sig den sortens upplysning, som skall göra dem bättre skickade att förstå de privilegierades ofullkomlighet, eller att ersätta existerande förhållanden med någonting mera demokratiskt.

Vi besträffa endast de åsikter, för vilka vi ej kunna tillhandagå med en matematisk demonstration, och varigenom en effektiv privilegierad minoritet tryggar åt sig relativt välsittande och bekvämlighet på andras bekostnad. Kungar, präster och andra privilegierade klasser hindra därför alltid demokratiseringens framåtskridande. Lagligen skyddade "spirituella" anspråk giva alltid stöd åt världsliga privilegier och prerogativ. Konungaspråk och ärkebiskopsmössan, lyx och nöd, äro blott olika symboler för anti-republikanska institutioner.

Matematiken har alltid, med matematikernas tillstånd, utsatts för åtlöje och föraktligt förtal. Religion och makt "med guds nåde" hava aldrig, med tillstånd av kungar eller präster, i lika stor grad varit föremål för angrepp. Däri ligger aristokratiens kärna. "Sanningarne" av religionen och våra ekonomiska systemas gudomliga rättvisa kunna icke demonstreras och äro alldeles särskilt lönnande för några speciellt privilegierade. Matematiska

sanningar kunna demonstreras och äro demokratiskt nyttiga för alla. Se där skillnaden, vad den mänskliga faktorn angår.

Jämlikhet i uppförelse och erfarenhet skulle giva oss mycket mer av demokratiens kärna, såväl som av dess form. De vilkas inträsen äro lika balanserade å båda, skola aldrig frestas i riktning mot censur, även utan en skriven konstitution, som förbjuder censur.

De vilkas inträse i demokratin är begränsat till dess yttre former, skola frestas att bortförklara våra garantier av yttrandefrihet, så att de privilegierade icke måtte få sitt sinneslugn störst. Är det ej på tiden, att teologer och andra förmanstagar av legaliserad orättvisa berövas sina privilegier, att teologi och ekonomi bliva i lika hög grad föremål för åtlöje och förakt som multiplikations Tabellen. Det är icke så nu.

Alla de som känna på samma sätt som förmanstagarne av privilegier och prerogativ, fastän de icke äro medvetna om att deras känslor äro av det slaget, skola automatiskt förkasta skyddet och uppehållandet av demokratiska missförhållanden, kanske utan att förstå ursprunget till deras tanke i detta ämne. Även slaveriets offer förmås på sådant sätt att strida för slaverystemmet. Alla sådana ha en tendens att automatiskt göra motstånd mot intellektuell frihet, när den brukas att kritisera det som skänker dem en känsla av värdighet. Det är dessa välsedade känslor, som förmedla populariteten av prästverksamhet, monarkier och byråkrati och av Blackstone's uppfattning om andlig frihet. Motivet för upprådanen av privilegierna anhängare är, vare sig medvetet eller omedvetet, att skydda sig själva mot ett störande av deras själsliga i åtnjutandet av inbillade eller verkliga parastiska privilegier, sådana som äro vanliga produkter av lagligen sanktionerad orättvisa och hävdvunna oförrätter. Detta är troligen det huvudsakliga fridsstörandet, som de med rätta frukta från idén, och denna fruktan är det enda sanna psykiska ursprunget till censur, även när det ej erkännes eller medvetet tros hava sådant ursprung. Det är dessa aristokratiska impulser, ofta icke förstådda eller endast halvt förstådda, som hava gett upphov till det dogmatiska och blinda efterföljandet av Blackstone vad angår yttrandefrihet. Det är dessa omogna impulser och intellektuella metoder, som producera speciella åberopanden och fula epitet, under ansträngningarne att uppehålla ordalydelsen av våra konstitutionella garantier, men lämnande utan avseende deras historiska innebörd, och den motsvarande betydelsen som tillknytt dem av dem, som skrev dessa garantier. Aristokratiska lutningar leda till ett återgående till Blackstone och intellektuellt tyranni.

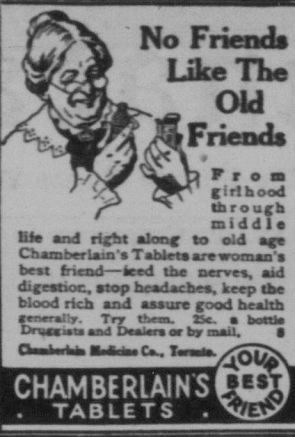
Jag sade, att detta var sant, vad angår alla dem, som känna på samma sätt som förmanstagarne av privilegier och prerogativ, fastän de icke äro medvetna om att deras känslor äro av det slaget, skola automatiskt förkasta skyddet och uppehållandet av demokratiska missförhållanden, kanske utan att förstå ursprunget till deras tanke i detta ämne. Även slaveriets offer förmås på sådant sätt att strida för slaverystemmet. Alla sådana ha en tendens att automatiskt göra motstånd mot intellektuell frihet, när den brukas att kritisera det som skänker dem en känsla av värdighet. Det är dessa välsedade känslor, som förmedla populariteten av prästverksamhet, monarkier och byråkrati och av Blackstone's uppfattning om andlig frihet. Motivet för upprådanen av privilegierna anhängare är, vare sig medvetet eller omedvetet, att skydda sig själva mot ett störande av deras själsliga i åtnjutandet av inbillade eller verkliga parastiska privilegier, sådana som äro vanliga produkter av lagligen sanktionerad orättvisa och hävdvunna oförrätter. Detta är troligen det huvudsakliga fridsstörandet, som de med rätta frukta från idén, och denna fruktan är det enda sanna psykiska ursprunget till censur, även när det ej erkännes eller medvetet tros hava sådant ursprung. Det är dessa aristokratiska impulser, ofta icke förstådda eller endast halvt förstådda, som hava gett upphov till det dogmatiska och blinda efterföljandet av Blackstone vad angår yttrandefrihet. Det är dessa omogna impulser och intellektuella metoder, som producera speciella åberopanden och fula epitet, under ansträngningarne att uppehålla ordalydelsen av våra konstitutionella garantier, men lämnande utan avseende deras historiska innebörd, och den motsvarande betydelsen som tillknytt dem av dem, som skrev dessa garantier. Aristokratiska lutningar leda till ett återgående till Blackstone och intellektuellt tyranni.

Jag sade, att detta var sant, vad angår alla dem, som känna på samma sätt som förmanstagarne av privilegier och prerogativ, fastän de icke äro medvetna om att deras känslor äro av det slaget, skola automatiskt förkasta skyddet och uppehållandet av demokratiska missförhållanden, kanske utan att förstå ursprunget till deras tanke i detta ämne. Även slaveriets offer förmås på sådant sätt att strida för slaverystemmet. Alla sådana ha en tendens att automatiskt göra motstånd mot intellektuell frihet, när den brukas att kritisera det som skänker dem en känsla av värdighet. Det är dessa välsedade känslor, som förmedla populariteten av prästverksamhet, monarkier och byråkrati och av Blackstone's uppfattning om andlig frihet. Motivet för upprådanen av privilegierna anhängare är, vare sig medvetet eller omedvetet, att skydda sig själva mot ett störande av deras själsliga i åtnjutandet av inbillade eller verkliga parastiska privilegier, sådana som äro vanliga produkter av lagligen sanktionerad orättvisa och hävdvunna oförrätter. Detta är troligen det huvudsakliga fridsstörandet, som de med rätta frukta från idén, och denna fruktan är det enda sanna psykiska ursprunget till censur, även när det ej erkännes eller medvetet tros hava sådant ursprung. Det är dessa aristokratiska impulser, ofta icke förstådda eller endast halvt förstådda, som hava gett upphov till det dogmatiska och blinda efterföljandet av Blackstone vad angår yttrandefrihet. Det är dessa omogna impulser och intellektuella metoder, som producera speciella åberopanden och fula epitet, under ansträngningarne att uppehålla ordalydelsen av våra konstitutionella garantier, men lämnande utan avseende deras historiska innebörd, och den motsvarande betydelsen som tillknytt dem av dem, som skrev dessa garantier. Aristokratiska lutningar leda till ett återgående till Blackstone och intellektuellt tyranni.

Planera att föda eder familj patriotiskt. Spara mjöl vid all bakning och erhåll bättre resultat genom att använda

PURITY FLOUR

MORE BREAD AND BETTER BREAD

No Friends Like The Old Friends

Life and right along to old age Chamberlain's Tablets are a woman's best friend—keep the nerves, aid digestion, stop headaches, keep the blood rich and assure good health generally. Try them. 25c a bottle. Druggists and Dealers or by mail.

CHAMBERLAIN'S TABLETS

LOVE BEST FRIEND

hävdudda oförrätter. Faktiskt kunna de vara offer för det system, som de försvara. Denna är den största av alla slaverdyder. Offren för häxeri och religiös förföljelse trodde ofta på de lagar, under vilka de ledo, ehuru de i speciella fall kunde ha ansett dem för felaktigt tillämpade eller mistydda, eller kanske i behov av något fördelaktigt eller obetydligt tillägg. De teodala underlydande, "chattel-slaves" samt löneslavarne kände och kämpa för slaveriet. Det var alltid ett brott att upplysa dem om slaverystemets orättvisa. Sådan upplysning "tenderade" att störa freden. Framåtskridandets väg är strödd med de splittrande återstoden av barnsliga fridsdrömmar. Varhålet den demokratiska andan härskar, anses intellektuellt framåtskridande och demokratisk frihet vara en större betydelse än okunnighetens och sällhetens lugna stilltje.

Det finns i människornas känslor ett element av enhetlighet mellan de medvetna, villiga, parastiska aristokratierna och den belåtna slaven, som försvaret det system, som egentligen gör honom orätt. Båda frukta att likada sig det oberoende ansvar, som en större demokrati skulle påbjuda. Kungar, präster, ekonomiska despoter och slavar gå därför i förening till krig mot kritiker av det system som de alla, av gammal vana, känna sig beroende av. De relativt intelligenta ledarna och förmanstagarne av religion, politik och ekonomisk vidskepelse och dess mest omtorkade tillfälliga, hava alla en tendens att slå sig tillsammans i sitt förföljelsebegär. De intelligenta motsätta sig ett dragande i tvivelsmål av deras "rätt" att vara parastiska och privilegierade. De mest okunniga känna sig förmånade över en antydning om att deras "helgade vishet" är bevisat för deras världsliga okunnighet. Intet berättigt till dragandet av den slutanden, att våra konstitutioner vore avsedda att skänka dessa böjelser ett speciellt skydd mot en kritik, som alltid bidragit till att låta dem bliva efter i växten. De som skydda dem, uppräda ej som demokrater.

Under odemokratiska förhållanden, göra förmanstagarne av förhållandena sådana de äro, alltid anspråk på något som kan kallas för ägandeskap till den "underlägsna" hängivenhet, som är källan till inkomst och privilegiernas bibehållande. Utifrån synpunkt har varje grundlig kritik av det nuvarande systemet i kyrka, stat eller gängse exploateringsmetod haft "en farlig tendens", d. v. s. den hotade de privilegierades privilegier. I en demokrati kan ingen bli beskyddad i ett så kallat ägandeskap till en annans politiska, ekonomiska eller religiösa åsikter. I sådana frågor kan ingen för konstitutionell rättighet till alla och ingen ynnest till någon. Därför kan det icke finnas något sådant brott som hädelse, muntlig försök eller konstruktivt (genom lagtolkning framställt) förargelseväckande beteende, som utfördes endast för att försvaga lagar, antingen känna sig till ursprungligen, eller också hava de en mycket ofullständig uppfattning av demokrati. Dessa läsa in mellan raderna av våra konstitutioner, men finnas icke där. Det är dessa barnsliga motiv och intellektuella metoder som giva upphov till våra konstitutionella tolkningar å la Blackstone.

I betraktande av verklig (till skillnad från teoretisk) demokratisk jämlikhet, äro såväl herrar som slavar de omedvetna offren för denna fruktan för omedveten oavhängighet, som karaktärsar barnets känslor för föräldrarna gentemot sina föräldrar. Det vi frukta, fastän det är dräpaktigt, hata vi också. Därför hata även tyrannerna offer ofta den emanciperande friheten och dess följande ansvar, som är känt av sann demokrati. Varken de privilegierade eller de villiga slavarne känna att de kunna existera utan varandra. Båda gå tillsammans för att motsätta sig andlig frimans, som tvingar till eftertanke och en omvälvning av deras högt skattade ömsidesighetsberoende, och tvingas till en revolution av de teorier och vidskepelse varmed de upprätthållas. Detta är anledningen, varför aggressiva vännar till yttrandefrihet äro så få. De som skrev vår konstitution tänkte att tiden var inne att avsnäva barnen från deras känslofulla och intellektuella beroende, och göra dem demokratiskt fria. Har tiden kommit för våra domstolar att tillämpa den synpunkten?

Vi ha en fallenhet att hata dem som fundamentalt eller lidelsefullt trotsa sedvana förhållanden och former, politiska, ekonomiska, institutionella eller religiösa, emedan all sådan kritik tenderar att störa vårt fridfulla lugn i en välsedade värdighet såsom herrar eller förmanstagarne från förhållandena sådana de äro — förmanstagarne i verkligheten, i inbillningen eller endast i omedveten känslolöshet. På detta sätt strida slaven och herren tillsammans för att upprätthålla det system, som på olika sätt förelävar dem båda. Båda äro offer för barnsliga känslolöshet, och av beroende. Våra domare imitera denna metod att tänka och känna, när de definiera intellektuell frihet såsom bestående i frånvaron av endast en eller två metoder att inskränka den, och ringakta de andra såväl som frihetens historiska anknytningspunkter. De göra detta på grund av ett barnligt beroende av förhållandena sådana de äro; en fruktan för det nya, och en fruktan för att behöva smaka mera demokratiska institutioners mera fasta kärning. Jag antager att denna är den psykologiska förklaringen av det faktum, att i domstolar, advokater och de straffrätts-

läste kritikerna av förhållandena sådana de äro, så länge underkastat sig Blackstone, Mansfield, Kenyon, Ellenborough och de andra försvarende av intelligens med en begränsad frihet. Våra domstolar synas fortfarande vilja upprätthålla det odemokratiska systemet, klädande det i ett meningslöst orörande om frihet.

Envar med nog okunnig lidelse att taga anstöt, måste av nödvändighet anta allting hava en dålig tendens, som drager i tvivelsmål denna lidelsefulla okunnighets allvetenhet.

Lidelse och fruktan för icke-konventionella tankar eller ord äro symptom på omenighet och konflikt, d. v. s. av okunnighet, och alla dessa leda till ett begär efter censur. Vår censurer är därför måttstocken av våra lidelser, och av våra aristokratiska böjelser. Den respektabla medelmåttighetens tröghet, i dess belåtenhet med sin godmodiga och anspråksfulla bildning, lämnar ett högtidligt samtycke till skenhelighetens krav och frammanför passande ursäkter i viktiga "moraliska" dekrets områdesrika ord. De som helt enkelt finna sig i censur, brista naturligtvis också i ett inseende av, att det är upprättat, baserat på lidelsefull och ortodox okunnighet, som behövs att undertryckas, snarare än den idé, som gör motståndet. Sådant motstånd tenderar att stimulera utvecklingen, ehuru i och för sig uppfattad från en motsvarande låg nivå. Vad skola vi nu besträffa? Det verkliga störandet och den materiella skada som framkallats av den lidelsefulla okunniga åhöraren eller talaren, eller det tal, som endast tenderar att framkalla dem? Varest antydna våra konstitutioner, att yttrandefrihet betyder att blotta talandet kan förbjudas såsom ett förekommande av det förre? Kan någon finna det i garantierna för yttrandefrihet? Endast om han fruktar för att åtaga sig ansvaret för mera demokrati hos sig själv.

Men hur kunna vi veta att det endast är vår okunnighets lidelsefullhet, som frestar till att tillämpa censurisk maktbefogenhet? Vad angår domstolens åtgärder, så kan jag tänka mig bevisen klara och övertygande. Domarens uttalanden visa alltid, hurvida hans "ödmöden blott äro teoretiska funder, baserade på en odemokratisk önskan, eller grundade på erfarenhetens fakta, som genom induktion brukas för att hindra de mindre mogna impulserna. Om en man hållit ett tal, förkastande religionen, lönesystemet eller sak samma vad, och intet verkligt fridsstörande skett eller någon materiell skada tillfogats någon, så är detta ett experimentellt faktum rörande den psykologiska tendensen i hans uttalande, och äro bra mycket mera avgörande än någon däremot stridande fantasi eller gissning hos domare eller jury. Om i trots av detta bevis en domare överläter till en jury avgörandet av frågan om brottsligheten av talet i fråga, och antingen å egna vägnar eller i sin instruktion till juryn, rättfärdigat ett utslag av "skyldig", enligt den teorin, att ett sådant tal har en icke realiserad tendens att störa freden, då framställer han en teori för att förklara och berättiga en personlig känslolöslig åtal.

Det samma är fallet, om en sådan konstruktiv psykologisk "tendens" tagas som försvärning för att kringgå våra konstitutionella garantier. I det antagna fallet, bestrida tendensen och dess konstruktiva fridsstörande det enda konkreta beviset i ämnet, vilket är att detta anförande under de speciella omständigheterna under vilka det hölls, icke framkallade det befärade fridsstörandet. Den farliga tendensen existerar där för mera i domarens känslor och fantasi än i de iakttagbara fakta. Uppenbarligen är det domarens önskan som dom kontrollerar utslaget, och icke beviset eller en förut antagen lag.

Sådan är fallet i varje åtal för en intellektuell överträdelse, sak samma vad den officiella eller juridiska försvärningen må vara. Om verkligt fridsbrott eller verklig materiell skada hade blivit resultatet, kunde det lätt bevisas och bleve då brottsligt kärna, i stället för att låta åklagaremakten fullfölja åtalet på grund av de använda orden såsom sådana. I det förre fallet vore "brottet" icke längre uteslutande av intellektuell slag.

Människor kunna ej hindras från att tillägga religion, politik eller ekonomiska frågor alla svagheter, dårskaper, orodiga begrepp, oroliga känslor och bristfälliga intellektuella processer, med vilka de taga itu med vilket som helst annat problem. Intet giltigt skäl kan angivas, varför någon av dessa, mer än matematiken skulle skyddas från kritiken över sådan okunnighet eller omenighet. Våra konstitu-

tioner göra intet undantag. Om intelligent kritik skall finnas till, måste den obalanserade kritiken från den obalanserade varen minskas skadlig för vare sig moralitet eller stat. Att frukta någonting är att misströja folket, är att frukta demokratin.

Om vi själva nått en intellektuell position högre än dens, som medvetenhet utfaller mot vår käraste övertygelse, så kunna vi med jämnmood lysa till de uttryck han givar åt sin barnsliga lidelse och åskådning. Om vi ej hava nått denna högre intellektuella nivå, borde staten icke skydda oss från obehag av vår obestämda omenighet. Den andra personens okunnighet är berättigad till samma svängrum, fastän den är mindre populär. Staten borde snarare tvinga oss att lyssna till dem, på grund av det vårt inre lidande måtte egga oss till större strävanden i riktning mot en mera mogen känsla och större förståelse. Det är genom våra misstag och lidanden som vi frestas att lära. Våra konstitutionella garantier om oinskränkt intellektuell tillfälle äro icke begränsade till matematikernas lidelsefulla formier, men äro garanterade till alla mänskliga varelser såsom sådana, oberoende av deras åskådningar, deras ordförord, deras estetiska känsla eller deras uppförelse. Om vi låsa mellan raderna i våra konstitutioner några sådana begränsningar eller åtskillnader, intellektualisera vi blott själva någon omenig känsla, som tvingas oss att ignorera fakta och teoriens historiska faktorer och önska ett omdöme intogs i våra konstitutioner. Utslaget omkullastade den förre praktiken och dess underordnade teorier. Vår sjukliga känslighet, i religion, politik eller ekonomi, kan under detta konstitutionella mandat icke bereda något skydd och kan ej tillhandagå med någon försvärning att besträffa dem, som uttrycka förakt för vår favoritdoktrin — lika litet som särskilt skydd beredes åt matematikerna.

Dessa domare, som äro tillfreds med att omfatta Blackstone's definition om pressfrihet måste, fast omedvetet, dela de odemokratiska tankar och önskan, vilka gjorde Blackstone behållande med den gängse engelska metoden att inskränka intellektuell omgivning. Upphovsmännen till våra konstitutioner vore ej belåtna därmed. Allt censurisk framskap och skydd missförhållanden, d. v. s. privilegier. Och likafullt uppräda somliga advokater som om de önskade kanonisera Blackstone. Thomas Jefferson önskade medvetet upphäva Blackstone's kanoniserad. Detta markerar skillnaden mellan odemokratisk och demokratisk läggning.

En parastisk önskan om omenighet beviljas av en motvarande omenighet i dess intellektuella metoder. Denna visar sig i trångsynthet, som avskiljer från medvetandet och från eftertanke de flesta, eller alla utom en av de gängse metoderna att hämma intellektuell frihet. Den ignorerar desslunda de orsaker som en gång framträdde för censur, och försummar att se efter, om dessa kunna något gällande under vår skiljaktiga teori och regeringsform. Sådana intellektuella metoder ignorera en vidare alltid tvistefröet i den världliga konflikt som utkämpats under århundraden, och som slutligen kulminerade i vår "bill of rights", åstadkommande ett omslag i den politik som Blackstone beskrev och försvarede. Den domare, som ignorerar alla dessa faktorer, för att i blinda följa Blackstone, undviker tydligen sitt problems svårigheter och lägger därigenom i dagen, icke blott en lutning i riktning mot omenig och odemokratisk önskan, men också omogna intellektuella processer. När skola vi låter till en jury avgörandet av frågan om brottsligheten av talet i fråga, och antingen å egna vägnar eller i sin instruktion till juryn, rättfärdigat ett utslag av "skyldig", enligt den teorin, att ett sådant tal har en icke realiserad tendens att störa freden, då framställer han en teori för att förklara och berättiga en personlig känslolöslig åtal.

Det samma är fallet, om en sådan konstruktiv psykologisk "tendens" tagas som försvärning för att kringgå våra konstitutionella garantier. I det antagna fallet, bestrida tendensen och dess konstruktiva fridsstörande det enda konkreta beviset i ämnet, vilket är att detta anförande under de speciella omständigheterna under vilka det hölls, icke framkallade det befärade fridsstörandet. Den farliga tendensen existerar där för mera i domarens känslor och fantasi än i de iakttagbara fakta. Uppenbarligen är det domarens önskan som dom kontrollerar utslaget, och icke beviset eller en förut antagen lag.

Sådan är fallet i varje åtal för en intellektuell överträdelse, sak samma vad den officiella eller juridiska försvärningen må vara. Om verkligt fridsbrott eller verklig materiell skada hade blivit resultatet, kunde det lätt bevisas och bleve då brottsligt kärna, i stället för att låta åklagaremakten fullfölja åtalet på grund av de använda orden såsom sådana. I det förre fallet vore "brottet" icke längre uteslutande av intellektuell slag.

Människor kunna ej hindras från att tillägga religion, politik eller ekonomiska frågor alla svagheter, dårskaper, orodiga begrepp, oroliga känslor och bristfälliga intellektuella processer, med vilka de taga itu med vilket som helst annat problem. Intet giltigt skäl kan angivas, varför någon av dessa, mer än matematiken skulle skyddas från kritiken över sådan okunnighet eller omenighet. Våra konstitu-

tioner göra intet undantag. Om intelligent kritik skall finnas till, måste den obalanserade kritiken från den obalanserade varen minskas skadlig för vare sig moralitet eller stat. Att frukta någonting är att misströja folket, är att frukta demokratin.

Om vi själva nått en intellektuell position högre än dens, som medvetenhet utfaller mot vår käraste övertygelse, så kunna vi med jämnmood lysa till de uttryck han givar åt sin barnsliga lidelse och åskådning. Om vi ej hava nått denna högre intellektuella nivå, borde staten icke skydda oss från obehag av vår obestämda omenighet. Den andra personens okunnighet är berättigad till samma svängrum, fastän den är mindre populär. Staten borde snarare tvinga oss att lyssna till dem, på grund av det vårt inre lidande måtte egga oss till större strävanden i riktning mot en mera mogen känsla och större förståelse. Det är genom våra misstag och lidanden som vi frestas att lära. Våra konstitutionella garantier om oinskränkt intellektuell tillfälle äro icke begränsade till matematikernas lidelsefulla formier, men äro garanterade till alla mänskliga varelser såsom sådana, oberoende av deras åskådningar, deras ordförord, deras estetiska känsla eller deras uppförelse. Om vi låsa mellan raderna i våra konstitutioner några sådana begränsningar eller åtskillnader, intellektualisera vi blott själva någon omenig känsla, som tvingas oss att ignorera fakta och teoriens historiska faktorer och önska ett omdöme intogs i våra konstitutioner. Utslaget omkullastade den förre praktiken och dess underordnade teorier. Vår sjukliga känslighet, i religion, politik eller ekonomi, kan under detta konstitutionella mandat icke bereda något skydd och kan ej tillhandagå med någon försvärning att besträffa dem, som uttrycka förakt för vår favoritdoktrin — lika litet som särskilt skydd beredes åt matematikerna.

Dessa domare, som äro tillfreds med att omfatta Blackstone's definition om pressfrihet måste, fast omedvetet, dela de odemokratiska tankar och önskan, vilka gjorde Blackstone behållande med den gängse engelska metoden att inskränka intellektuell omgivning. Upphovsmännen till våra konstitutioner vore ej belåtna därmed. Allt censurisk framskap och skydd missförhållanden, d. v. s. privilegier. Och likafullt uppräda somliga advokater som om de önskade kanonisera Blackstone. Thomas Jefferson önskade medvetet upphäva Blackstone's kanoniserad. Detta markerar skillnaden mellan odemokratisk och demokratisk läggning.

En parastisk önskan om omenighet beviljas av en motvarande omenighet i dess intellektuella metoder. Denna visar sig i trångsynthet, som avskiljer från medvetandet och från eftertanke de flesta, eller alla utom en av de gängse metoderna att hämma intellektuell frihet. Den ignorerar desslunda de orsaker som en gång framträdde för censur, och försummar att se efter, om dessa kunna något gällande under vår skiljaktiga teori och regeringsform. Sådana intellektuella metoder ignorera en vidare alltid tvistefröet i den världliga konflikt som utkämpats under århundraden, och som slutligen kulminerade i vår "bill of rights", åstadkommande ett omslag i den politik som Blackstone beskrev och försvarede. Den domare, som ignorerar alla dessa faktorer, för att i blinda följa Blackstone, undviker tydligen sitt problems svårigheter och lägger därigenom i dagen, icke blott en lutning i riktning mot omenig och odemokratisk önskan, men också omogna intellektuella processer. När skola vi låter till en jury avgörandet av frågan om brottsligheten av talet i fråga, och antingen å egna vägnar eller i sin instruktion till juryn, rättfärdigat ett utslag av "skyldig", enligt den teorin, att ett sådant tal har en icke realiserad tendens att störa freden, då framställer han en teori för att förklara och berättiga en personlig känslolöslig åtal.

Det samma är fallet, om en sådan konstruktiv psykologisk "tendens" tagas som försvärning för att kringgå våra konstitutionella garantier. I det antagna fallet, bestrida tendensen och dess konstruktiva fridsstörande det enda konkreta beviset i ämnet, vilket är att detta anförande under de speciella omständigheterna under vilka det hölls, icke framkallade det befärade fridsstörandet. Den farliga tendensen existerar där för mera i domarens känslor och fantasi än i de iakttagbara fakta. Uppenbarligen är det domarens önskan som dom kontrollerar utslaget, och icke beviset eller en förut antagen lag.

Sådan är fallet i varje åtal för en intellektuell överträdelse, sak samma vad den officiella eller juridiska försvärningen må vara. Om verkligt fridsbrott eller verklig materiell skada hade blivit resultatet, kunde det lätt bevisas och bleve då brottsligt kärna, i stället för att låta åklagaremakten fullfölja åtalet på grund av de använda orden såsom sådana. I det förre fallet vore "brottet" icke längre uteslutande av intellektuell slag.

Människor kunna ej hindras från att tillägga religion, politik eller ekonomiska frågor alla svagheter, dårskaper, orodiga begrepp, oroliga känslor och bristfälliga intellektuella processer, med vilka de taga itu med vilket som helst annat problem. Intet giltigt skäl kan angivas, varför någon av dessa, mer än matematiken skulle skyddas från kritiken över sådan okunnighet eller omenighet. Våra konstitu-

Människor kunna ej hindras från att tillägga religion, politik eller ekonomiska frågor alla svagheter, dårskaper, orodiga begrepp, oroliga känslor och bristfälliga intellektuella processer, med vilka de taga itu med vilket som helst annat problem. Intet giltigt skäl kan angivas, varför någon av dessa, mer än matematiken skulle skyddas från kritiken över sådan okunnighet eller omenighet. Våra konstitu-

tioner göra intet undantag. Om intelligent kritik skall finnas till, måste den obalanserade kritiken från den obalanserade varen minskas skadlig för vare sig moralitet eller stat. Att frukta någonting är att misströja folket, är att frukta demokratin.

Om vi själva nått en intellektuell position högre än dens, som medvetenhet utfaller mot vår käraste övertygelse, så kunna vi med jämnmood lysa till de uttryck han givar åt sin barnsliga lidelse och åskådning. Om vi ej hava nått denna högre intellektuella nivå, borde staten icke skydda oss från obehag av vår obestämda omenighet. Den andra personens okunnighet är berättigad till samma svängrum, fastän den är mindre populär. Staten borde snarare tvinga oss att lyssna till dem, på grund av det vårt inre lidande måtte egga oss till större strävanden i riktning mot en mera mogen känsla och större förståelse. Det är genom våra misstag och lidanden som vi frestas att lära. Våra konstitutionella garantier om oinskränkt intellektuell tillfälle äro icke begränsade till matematikernas lidelsefulla formier, men äro garanterade till alla mänskliga varelser såsom sådana, oberoende av deras åskådningar, deras ordförord, deras estetiska känsla eller deras uppförelse. Om vi låsa mellan raderna i våra konstitutioner några sådana begränsningar eller åtskillnader, intellektualisera vi blott själva någon omenig känsla, som tvingas oss att ignorera fakta och teoriens historiska faktorer och önska ett omdöme intogs i våra konstitutioner. Utslaget omkullastade den förre praktiken och dess underordnade teorier. Vår sjukliga känslighet, i religion, politik eller ekonomi, kan under detta konstitutionella mandat icke bereda något skydd och kan ej tillhandagå med någon försvärning att besträffa dem, som uttrycka förakt för vår favoritdoktrin — lika litet som särskilt skydd beredes åt matematikerna.

Dessa domare, som äro tillfreds med att omfatta Blackstone's definition om pressfrihet måste, fast omedvetet, dela de odemokratiska tankar och önskan, vilka gjorde Blackstone behållande med den gängse engelska metoden att inskränka intellektuell omgivning. Upphovsmännen till våra konstitutioner vore ej belåtna därmed. Allt censurisk framskap och skydd missförhållanden, d. v. s. privilegier. Och likafullt uppräda somliga advokater som om de önskade kanonisera Blackstone. Thomas Jefferson önskade medvetet upphäva Blackstone's kanoniserad. Detta markerar skillnaden mellan odemokratisk och demokratisk läggning.

En parastisk önskan om omenighet beviljas av en motvarande omenighet i dess intellektuella metoder. Denna visar sig i trångsynthet, som avskiljer från medvetandet och från eftertanke de flesta, eller alla utom en av de gängse metoderna att hämma intellektuell frihet. Den ignorerar desslunda de orsaker som en gång framträdde för censur, och försummar att se efter, om dessa kunna något gällande under vår skiljaktiga teori och regeringsform. Sådana intellektuella metoder ignorera en vidare alltid tvistefröet i den världliga konflikt som utkämpats under århundraden, och som slutligen kulminerade i vår "bill of rights", åstadkommande ett omslag i den politik som Blackstone beskrev och försvarede. Den domare, som ignorerar alla dessa faktorer, för att i blinda följa Blackstone, undviker tydligen sitt problems svårigheter och lägger därigenom i dagen, icke blott en lutning i riktning mot omenig och odemokratisk önskan, men också omogna intellektuella processer. När skola vi låter till en jury avgörandet av frågan om brottsligheten av talet i fråga, och antingen å egna vägnar eller i sin instruktion till juryn, rättfärdigat ett utslag av "skyldig", enligt den teorin, att ett sådant tal har en icke realiserad tendens att störa freden, då framställer han en teori för att förklara och berättiga en personlig känslolöslig åtal.

Det samma är fallet, om en sådan konstruktiv psykologisk "tendens" tagas som försvärning för att kringgå våra konstitutionella garantier. I det